

ΜΑΪΚΛ ΠΑΡΤ – ΚΕΒΙΝ ΑΣΜΠΥ

*Μοχάμεντ Σαλάχ
Ο Αιγύπτιος βασιλιάς*

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
ΜΑΝΟΣ ΤΖΙΡΙΤΑΣ

ΣΥΛΛΟΓΗ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙΑ

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Σύγχρονη λογοτεχνία για παιδιά και για νέους
Συλλογή Περιστερία – 199

Μάικλ Παρτ – Κέβιν Άσμπυ, *Μοχάμεντ Σαλάχ: Ο Αιγύπτιος βασιλιάς*
Michael Part – Kevin Ashby, *Mohamed Salah: The Egyptian King*

Μετάφραση: Μάνος Τζιρίτας

Φωτογραφία εξωφύλλου: Copyright© Oleksandr Osipov / Shutterstock.com

Εικονογράφηση εξωφύλλου: Αλέξια Οθωναίου

Σχεδιασμός εξωφύλλου σειράς: polka dot design

Επιμέλεια-Διορθώσεις: Δημοσθένης Κερασίδης

Σελιδοποίηση: Κωνσταντίνος Καπένης

Φιλμ-μοντάζ: Μαρία Ποινιού-Ρένεση

Copyright© 2019 All rights reserved to Sole Books, Beverly Hills

Copyright© για την εικονογράφηση του εξωφύλλου Σ. Πατάκης

ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη), 2019

Copyright© για την ελληνική γλώσσα Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ

(Εκδόσεις Πατάκη), 2019

Πρώτη έκδοση στην αγγλική γλώσσα από τη Sole Books, Ηνωμένες
Πολιτείες Αμερικής, 2019

Πρώτη έκδοση στην ελληνική γλώσσα από τις Εκδόσεις Πατάκη,
Αθήνα, Ιούνιος 2019

ΚΕΤ Γ323 ΚΕΠ 365/19 ISBN 978-960-16-8333-1

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ,

ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 801.100.2665, 210.52.05.600, ΦΑΞ: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚ/ΜΑ: ΚΟΡΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ – ΠΕΡΙΟΧΗ Β΄ ΚΤΕΟ), 57009 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΡΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, Τ.Θ. 1213,

ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, 2310.75.51.75, ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

*Ιδιαίτερες ευχαριστίες στους Γιόναταν, Γιάρον και Γκάι
Γκίνσμπουργκ για τη συμβολή τους στη συγγραφή αυτού
του βιβλίου. Η αγάπη και το βάθος της γνώσης τους για το
όμορφο άθλημα του ποδοσφαίρου υπήρξαν ανεκτίμητες.*

Π Ε Ρ Ι Ε Χ Ο Μ Ε Ν Α

Η σκοτεινή σήραγγα	11
1. Το πρώτο παιχνίδι	17
2. Ο άσος του δρόμου	23
3. Ναγκνρίγκ Τζούνιορς	27
4. Ελ Μαχάλα	34
5. «Να είσαι ταπεινός, γιε μου»	40
6. Ευκαιρίες και αμφιβολίες	45
7. Η Μάγκι	50
8. Ο κυνηγός ταλέντων από την Τάντα	56
9. Γράμμα από το Κάιρο	62
10. Η πρώτη μέρα στους Ορεινούς Λύκους	68
11. «Θέλεις να γίνεις επαγγελματίας;»	74
12. Στράικερ!	79
13. Γνήσιος επαγγελματίας	84
14. Μια αξέχαστη στιγμή!	89
15. Νότια Αφρική, ερχόμαστε!	95

16. Η αποχώρηση	99
17. Βασιλεία	105
18. Τηλεφώνημα από το Λονδίνο.....	110
19. Στραπάτσο	115
20. Σιμ Σαλάχ μπις!.....	121
21. Πιο διάσημος κι απ' τον Τόττι!.....	125
22. Λίβερπουλ!	129
23. Η χρονιά των θαυμάτων	133
Φως.....	139

Η σκοτεινή σήραγγα

Ο ΜΟ ΣΑΛΑΧ έκανε επιτόπια πηδηματάκια στη σήραγγα κάτω από τις κερκίδες του Ολυμπιακού Σταδίου στο Κίεβο. Η βοή του πλήθους απ' έξω ήταν τόσο εκκωφαντική, που ο συμπαίκτης του στη Λίβερπουλ, ο Σαντιό Μανέ, έπρεπε να φωνάζει για να ακουστεί.

«Απίστευτο μου φαίνεται που είμαστε εδώ. Είναι η ωραιότερη μέρα της ζωής μου!»

Ο Μο τού χαμογέλασε, ενώ τα μάτια του έλαμπαν, εστιασμένα μπροστά του. Ήταν το σημαντικότερο παιχνίδι που είχαν παίξει ποτέ τους οι νεαροί παίκτες του προπονητή Γιούργκεν Κλοπ.

Καθώς οι διαιτητές του αγώνα άρχισαν να προχωρούν μπροστά τους, ο Ρομπέρτο Φιρμίνο σήκωσε τον αντίχειρα προς τους συμπαίκτης του.

Ο Μο κοίταξε αριστερά του. Οι παίκτες της Ρεάλ Μαδρίτης έδειχναν το ίδιο συγκεντρωμένοι με τους συμπαίκτης του. Οι περισσότεροι είχαν παίξει στις ομάδες που είχαν κερδίσει το Champions League τα δύο τελευταία χρόνια.

Αλλά όχι απέναντί μας! σκέφτηκε ο Μο.

Όταν βγήκε στον αγωνιστικό χώρο, ο θόρυβος τον χτύπησε σαν ωστικό κύμα. Οι κερκίδες πάλλονταν με κόκκινες σημαίες και φανέλες της Λίβερπουλ. Ο ύμνος της Λίβερπουλ, το τραγούδι «You'll Never Walk Alone», ακουγόταν δυνατά, πάνω από τα τύμπανα και τις τρομπέτες των οπαδών της Ρεάλ. Το πέταλο πίσω από το τέρμα ήταν κατάμεστο από όρθιους οπαδούς.

Πολύ μακριά, στο χωριό απ' όπου κατάγεται ο Μο, το Ναγκρίγκ της Αιγύπτου, η οικογένεια και οι γείτονές του είχαν μαζευτεί σε ένα μικρό καφενείο χτισμένο με τσιμεντόλιθους. Μια μεγάλη τηλεόραση έπιανε τον έναν τοίχο του. Ακούστηκαν ζητωκραυγές όταν εμφανίστηκε το πρόσωπο του Μο στην οθόνη.

«Γιάλα, Σαλάχ! Γιάλα, Λίβερπουλ!» φώναξε κάποιος. «Έμπαινε, Σαλάχ! Έμπαινε, Λίβερπουλ!»

Ο Μο ήταν ο ήρωας του Ναγκρίγκ και της Αιγύπτου. Το πρόσωπό του ήταν ζωγραφισμένο στον τοίχο του γηπέδου έξω από το καφενείο και σε όλο το χωριό. Αυτός είχε πληρώσει για να φτιαχτεί το γήπεδο στο οποίο έπαιζαν τώρα όλοι οι νεαροί του χωριού. Ήταν το μόνο κομμάτι πρασίνου μέσα στη θάλασσα από καφέ χώμα που σκέπαζε δρόμους και πλατείες. Ήταν ένας μόνο από τους τρόπους με τους οποίους προσπαθούσε να βοηθήσει τους ανθρώπους του τόπου του.

«Γιάλα, γιε μου!» φώναξε δυνατότερα από όλους ο Σαλάχ Γκάλυ, ο πατέρας του Μο. Ένιωθε πολύ περή-

φανος που έβλεπε τον μεγάλο του γιο εκεί στην οθόνη, να τρέχει πάνω κάτω στη δεξιά πλευρά του γηπέδου, καθώς οι ομάδες περίμεναν το εναρκτήριο λάκτισμα.

«Η Λίβερπουλ θα κερδίσει!» φώναξε ο ξάδερφος του Μο, ο Αμπαντά. «Με τον Σαλάχ, τον Μανέ και τον Φιρμίνο, δεν υπάρχει περίπτωση να χάσουν».

«Ινσαλλάχ...» μουρμούρισε ο Γκάλυ. «Με τη χάρη του Θεού...»

Να είναι ταπεινός. Αυτό έλεγε πάντα στον ήσυχο, πανέξυπνο και γεμάτο αποφασιστικότητα γιο του.

Ακούστηκε η σφυρίχτρα και αμέσως αντήχησαν ζητωκραυγές μέσα στο καφενείο, σε σπίτια της Αιγύπτου και όλου του κόσμου, μα και στο Κίεβο.

Επί είκοσι λεπτά η Λίβερπουλ είχε σαφή υπεροχή στο παιχνίδι. Ο Μο ήταν πανταχού παρών. Είχε δύο τρία σουτ στην εστία, είχε εκτελέσει ένα επικίνδυνο κόρνερ, έκανε διεισδύσεις, μοίραζε πάσες και παραλίγο να ολοκληρώσει επιτυχώς την καλύτερη ευκαιρία που είχε η Λίβερπουλ. Το καφενείο σειόταν από τις φωνές κάθε φορά που ο Μο ακουμπούσε την μπάλα. Στο Κίεβο, άρχισαν να ακούγονται τα πρώτα συνθήματα.

«Να ο Αιγύπτιος βασιλιάς!»

Ο Μο κνηγούσε μια μπαλιά στο κέντρο του γηπέδου, μονομαχώντας με τον αρχηγό της Ρεάλ, τον Ράμος. Έπεσαν και οι δύο κάτω. Η κάμερα ακολούθησε την μπάλα καθώς απομακρυνόταν.

Τη στιγμή που έπεφτε, ο Μο κατάλαβε ότι κάτι κακό είχε συμβεί.

Το δεξί του χέρι, μπλεγμένο με το χέρι του Ράμος, είχε τραβηχτεί πολύ. Άκουσε έναν ξερό ήχο κι ένιωσε έναν οξύ πόνο στον δεξιό του ώμο. Δεν μπορούσε να σηκωθεί. Η κάμερα τον βρήκε ξαπλωμένο ανάσκελα, περιτριγυρισμένο από συμπαίκτες του, καθώς ζητούσε απεγνωσμένα τον γιατρό της ομάδας. Οι φίλαθλοι ήταν σιωπηλοί. Στο Ναγκρίγκ διακόσιοι άντρες άρχισαν να φωνάζουν, γεμάτοι ανησυχία.

«Ο ώμος!» είπε με κομμένη την ανάσα ο Μο, ενώ η ιατρική ομάδα τον πλησίαζε. Είχε ανακαθίσει τώρα. Το μόνο πράγμα που σκεφτόταν ήταν ότι έπρεπε να τον κάνουν καλά, για να συνεχίσει το παιχνίδι. Ξεφώνιζε από τον πόνο, καθώς προσπαθούσαν να περιποιηθούν τον ώμο του.

«Ρίξτε του σπρέι!» τους φώναζε. «Πρέπει να συνεχίσω». Σηκώθηκε όρθιος, αλλά ήταν ασταθής.

Ο Αμπαντά φώναζε στο αυτί του Σαλάχ Γκάλυ. «Είναι δυνατός! Θα τα καταφέρει!»

Ο πατέρας του Μο κούνησε νευρικά το κεφάλι. Δεν είχε καθόλου καλό προαίσθημα για τον τραυματισμό αυτό.

Και είχε δίκιο.

Ο Μο ξεκίνησε τροχάδην, κάνοντας μορφασμούς πόνου. Για ένα δυο λεπτά προσπάθησε να τρέξει. Αλλά δεν είχε νόημα. Με την παραμικρή κίνηση του χεριού του, ένιωθε σουβλιές πόνου στο σώμα του. Δεν

μπορούσε να τζαρτζάρει, να κάνει ελιγμούς, σπριντ, τίποτα. Δεν μπορούσε να παίξει.

Απογοητευμένος, κάθισε στο χορτάρι. Δάκρυα έτρεχαν από τα μάτια του.

Δεν ήταν μόνο αυτό το παιχνίδι. Το να χάσει τον τελικό του Champions League ήταν, βέβαια, άσχημη εξέλιξη, αλλά σε μόλις πέντε εβδομάδες άρχιζε το Παγκόσμιο Κύπελλο. Τα γκολ και η ικανότητά του ως ηγέτη είχαν βοηθήσει την Αίγυπτο να προκριθεί στην τελική φάση για πρώτη φορά τα τελευταία τριάντα χρόνια. Αυτή η προοπτική είχε γεμίσει χαρά και ενότητα μια ολόκληρη χώρα. Αυτός ήταν ο λόγος για τον οποίο ήθελε ο Μο να παίζει. Για να δίνει χαρά στον αγαπημένο του λαό με το παιχνίδι του. Τώρα όλα κατέρρεαν.

Για μια στιγμή ο κόσμος σκοτεινίασε μπροστά στα μάτια του. Δεν υπήρχε τίποτα παρά μόνο πόνος. Άκουγε τα μέλη της ιατρικής ομάδας να εξηγούν ότι έπρεπε να βγει έξω. Εκείνος ήθελε να αντισταθεί. Να τους πει, όχι, μπορώ να τα καταφέρω, μπορώ να βγάλω το παιχνίδι, αλλά εκείνοι έβλεπαν απλώς τα χείλη του να κουνούνται.

Μια κουβέρτα αγκάλιασε τους ώμους του. Σηκώθηκε μηχανικά. Μέσα στην παραζάλη του, είδε το πονεμένο πρόσωπο του Γιούργκεν Κλοπ, που του είπε λόγια παρηγοριάς και ενθάρρυνσης. Έκλεισε τα μάτια μπαίνοντας στη σήραγγα για τα αποδυτήρια, συντετριμμένος και αποκαρδιωμένος.

«Αχ, γιε μου» αναστέναξε ο Σαλάχ Γκάλυ. Εκείνος

ήξερε καλύτερα απ' τον καθένα πόσο πολύ πονούσε μέσα του ο Μο. Σηκώθηκε και άνοιξε δρόμο μέσα στο πλήθος για να βγει έξω, στο λιγοστό φως του δειλινού· άρχισε αμέσως να γράφει ένα μήνυμα στο κινητό του.

«Ο Θεός θα σου δώσει δύναμη να γίνεις καλά, γιε μου. Η οικογένειά σου είναι μαζί σου. Όλο το χωριό είναι μαζί σου. Όλη η Αίγυπτος είναι μαζί σου».

Το πρώτο παιχνίδι

«ΕΛΑ, ΡΕ ΑΜΠ!» φώναζε ανυπόμονα ο πεντάχρονος Μο Σαλάχ.

Έτρεχε ανάμεσα σ' ένα δάσος από πόδια, αργοκίνητα ποδήλατα και ανθρώπους που γύριζαν από την αγορά ή από το τζαμί. Μια μπάλα φτιαγμένη από ένα δικό του πουκάμισο παραγεμισμένο με κάλτσες ήταν κολλημένη στο αριστερό του πόδι.

Ο Αμπαντά, που ξεφυσούσε μέσα στη σκιά και στην υγρασία του γεμάτου κόσμο χωματόδρομου, έσκασε ένα γέλιο όταν ο Μο έστειλε την αυτοσχέδια μπάλα του πάνω σ' ένα παρκαρισμένο φορτηγάκι που σχεδόν έκλεινε τον δρόμο και την υποδέχτηκε πάλι πίσω.

Αν προσπαθούσε εκείνος να κάνει το ίδιο, τα σφιχτοδεμένα μανίκια της μπάλας θα λύνονταν και θα έπρεπε να την ξαναφτιάξουν απ' την αρχή.

Αλλά ο Μο ήταν το κάτι άλλο. Ότι κι αν βρισκόταν μπροστά του, εκείνος μπορούσε να πετάξει την μπάλα ψηλά, να προσπεράσει με έναν ελιγμό το εμπόδιο και να την κοντρολάρει πάλι με το κουντεπιέ ή με το γόνατο, σαν να ήταν δεμένη στο πόδι του με ένα αόρατο λάστιχο.

Συνήθως, μετά το σχολείο, περνούσαν ώρες ολόκληρες αλλάζοντας πάσες με την μπάλα τους.

Αλλά σήμερα ήταν διαφορετικά.

Ο μπαμπάς του Μο τού είχε υποσχεθεί ότι θα τον πήγαινε στο καφενείο του θείου του για να δουν ένα παιχνίδι της Premier League. Ήταν δώρο για τα γενέθλιά του. Η πρώτη φορά που θα πήγαινε έξω για να δει ποδόσφαιρο με όλους τους άντρες του χωριού. Έπαιζε η Λίβερπουλ με την Άρσεναλ, την Τετάρτη, 6 Μαΐου του 1998.

Και δεν έβλεπε την ώρα να φτάσουν.

Από πάνω του, τα σπίτια υψώνονταν σχηματίζοντας μια αδιάκοπη σειρά, με τα μπαλκόνια τους τόσο κοντά από τις δυο πλευρές του στενού δρόμου, που σχεδόν ακουμπούσαν μεταξύ τους.

Όταν έφτασε στο σπίτι, η μυρωδιά του αγαπημένου του φαγητού ερχόταν από την ανοιχτή εξώπορτα. Τηγανητό κοτόπουλο, χόρτα και σούπα. Έτρεξε πάνω. Ο μπαμπάς του καθόταν και διάβαζε την εφημερίδα του στο μπαλκόνι. Μπροστά του, στο πάτωμα, ήταν μια δυο τσάντες με γιασεμιά, που τα μάζευε και τα πουλούσε ο μπαμπάς του. Αυτή ήταν η δεύτερη δουλειά του, γιατί δούλευε και σε μια δημόσια υπηρεσία.

Ήταν όλοι εκεί. Ο μικρός αδερφός του Μο, ο Νασρ, η μαμά του και οι δύο αδερφές του. Το τραπέζι ήταν γεμάτο με υπέροχα πιάτα. Σε μια ασημένια πιατέλα

ήταν ένα μεγάλο στρογγυλό κιουνεφέ – σιροπιαστό κανταΐφι, γεμιστό με κρέμα. Ήταν το αγαπημένο γλυκό του Μο.

«Χρόνια πολλά!» φώναξαν όλοι μαζί.

Εκείνος κάθισε και άρχισε να τρώει λαίμαργα.

«Μην το καταπίνεις αμάσητο!» τον μάλωσε η μαμά του. «Αν είναι να καταβροχθίζεις έτσι το φαγητό σου κάθε φορά που είναι να πας να δεις ποδόσφαιρο, δε θα σε αφήσω να πας».

Ο Μο σήκωσε το κεφάλι τρομαγμένος. Το πρόσωπο της μαμάς του ήταν σοβαρό, αλλά το μάτι της έπαιξε.

«Συγγνώμη» είπε ο Μο κι έφερε την επόμενη μπουκιά στο στόμα του σε αργή κίνηση.

«Θα περάσουμε ωραία» είπε ο μπαμπάς του, κρυμμένος πίσω από την εφημερίδα του. «Μόλις φας, πλύσου και άλλαξε».

«Ναι, μπαμπά» είπε ο Μο, παίρνοντας αργά άλλη μια μπουκιά.

Ο δρόμος είχε σκοτεινιάσει όταν ο Μο και ο μπαμπάς του βγήκαν από το σπίτι. Δεν είδαν πολύ κόσμο πηγαινόντας προς το καφενείο. Πού και πού προσπερνούσαν παρέες αντρών που στέκονταν μπροστά στην πόρτα ενός σπιτιού, καπνίζοντας και λογομαχώντας για τα πολιτικά. Δυνατή μουσική ερχόταν από κάποια μπαλκόνια. Ήταν διαφορετικός κόσμος ο κόσμος των

ενηλίκων. Ο Μο κρατούσε το χέρι του μπαμπα του σφιχτά.

Το καφενείο του θείου ήταν φωτισμένο, δίπλα στο γήπεδο ποδοσφαίρου του χωριού. Η βοή από τις παθιασμένες συζητήσεις ακουγόταν έως έξω. Όταν έφτασαν στην πόρτα, το πρώτο πράγμα που πρόσεξε ο Μο ήταν η μεγάλη τηλεόραση που έπιανε σχεδόν όλο τον πίσω τοίχο. Δύο κοστουμαρισμένοι άντρες συζητούσαν στην οθόνη, καθισμένοι σ' ένα τραπέζι με το σήμα της Premier League. Ο ήχος ήταν χαμηλωμένος.

«Σαλάχ! Μο!» φώναξε ο θείος του πίσω από τον πάγκο απ' όπου σέρβιρε καφέ, τσάι με μέντα και γλυκίσματα. «Εδώ είστε!»

Ο θείος έδειξε ένα τραπέζι μπροστά στην τηλεόραση κι εκείνοι κάθισαν.

Εκείνη ακριβώς τη στιγμή το πλάνο άλλαξε στην οθόνη και άρχισε η ζωντανή κάλυψη από το Άνφιλντ. Οι παίκτες της Λίβερπουλ ήταν παραταγμένοι στο γήπεδο, μαζί με τους διαιτητές, χειροκροτώντας την ομάδα της Άρσεναλ που έβγαινε. Ο θείος δυνάμωσε τη φωνή. Φωνές ακούστηκαν μέσα στο κατάμεστο καφενείο. Ο Μο ένιωσε να ανατριχιάζει ακούγοντας τους οπαδούς της Λίβερπουλ να τραγουδούν «You'll Never Walk Alone», σαν να ήταν ένας άνθρωπος με μία φωνή.

Πέρασαν είκοσι οχτώ λεπτά προτού ανοίξει το σκορ. Τότε η μπάλα έφτασε χαμηλά στα πόδια του Πολ Ινς, στην κορυφή της μεγάλης περιοχής, και με ένα ενστικτώδες σουτ την έστειλε, με τη μία, να περάσει μέσα

από όλα τα πόδια και να καταλήξει στην κάτω αριστερή γωνία της εστίας της Άρσεναλ. Δύο λεπτά αργότερα ο Ινς πέτυχε και δεύτερο γκολ – τελειώνοντας μια επεισοδιακή φάση με απανωτές αποκρούσεις πάνω στη γραμμή, 2-0 για τους Κόκκινους. Ο Μο ένιωθε την έξαψη του παιχνιδιού να τον διαπερνά.

Στο τρίτο γκολ πετάχτηκε πάνω ξεφωνίζοντας.

Ο ΜακΜάναμαν εκτέλεσε ένα ψηλοκρεμαστό κόρνερ από τα αριστερά. Ο Ινς κατέβασε την μπάλα με το κεφάλι προς τον Μάικλ Όουεν στη δεξιά γωνία της μικρής περιοχής. Το δεκαοχτάχρονο παιδί-θαύμα είχε την πλάτη προς την εστία. Η μπάλα ήρθε κοντά του στο ύψος του στήθους. *Μόνο πάσα μπορεί να κάνει έτσι*, σκέφτηκε ο Μο.

Όχι.

Ο Όουεν πήδησε και έστριψε το κορμί του, φέρνοντας το δεξί του πόδι στο σωστό ύψος. Η μπάλα τινάχτηκε προς το τέρμα και πέρασε ανάμεσα στο δεξί δοκάρι και το τεντωμένο χέρι του Άλεξ Μάννινγκερ, του τερματοφύλακα της Άρσεναλ. Καθώς το πέταλο του γηπέδου παραληρούσε, ο Μάννινγκερ καθόταν κάτω από τα δοκάρια, κουνώντας το κεφάλι.

«Μεγαλείο!» φώναξε ο θείος.

Όλο το καφενείο ξέσπασε σε ζητωκραυγές. Ο Μο ένιωσε τον αέρα να γεμίζει τα πνευμόνια του. Πρόσθεσε και τη δική του φωνή στο πανδαιμόνιο, χοροπηδώντας και τινάζοντας τα χέρια του στον αέρα. Είχε δει με τα μάτια του την εξαιρετική ικανότητα ενός νεαρού

παίκτη μέσα στο γήπεδο. Είχε ζήσει την έκρηξη χαράς του πλήθους που ζητωκραύγαζε στο γήπεδο και όλων των ανθρώπων που έκαναν το ίδιο στο καφενείο.

Ένας παίκτης είχε δώσει τόση χαρά σε τόσο πολλούς ανθρώπους.

Απίθανο, σκέφτηκε ο Μο.

«Απίστευτο!» φώναξε ο πατέρας του στο αυτί του χαμογελώντας.

Ο Μο δεν είχε δει ποτέ τον πατέρα του τόσο ενθουσιασμένο.

«Είναι το καλύτερο δώρο γενεθλίων!» είπε ο Μο, ενώ τα μάτια του έλαμπαν. «Σ' ευχαριστώ, μπαμπά!»

Ο Μο θα θυμόταν εκείνη τη στιγμή για πολλά χρόνια. Εκείνη τη νύχτα δεν μπορούσε να σκεφτεί τίποτε άλλο από το άλμα, το γύρισμα και το άψογο σουτ του Μάικλ Όουεν.

Όταν φανταζόταν τη φάση, το μόνο που ήθελε ήταν να είναι εκείνος ο παίκτης. Ένωθε ότι αυτό ήθελε να κάνει στη ζωή του. Αυτό ήθελε να γίνει. Θα έκανε τα πάντα για να παίξει μπροστά σ' εκείνο το πλήθος και να σκοράρει εκπληκτικά γκολ κι έπειτα να τρέχει προς τις κερκίδες και να χαμογελά στους οπαδούς που θα τον αποθέωναν.

Και με αυτή την εικόνα στα μυαλό του, αποκοιμήθηκε. Όταν μπήκε η μαμά του στο δωμάτιο, τον βρήκε να κοιμάται βαθιά, με ένα χαμόγελο στα χείλη, σφίγγοντας στα χέρια του την μπάλα από κάλτσες.